

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **M. Y.**, státní příslušnost Islámská republika Afghánistán, bytem t.č. Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.6.2011, č.j. OAM-484/LE-PA03-PA03-R2-2008, **ve věci mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2011 č. j. OAM-484/LE-PA03-PA03-R2-2008, kterým žalovaný podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14b zákona č. 325/1999Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neudělil žalobci mezinárodní ochranu, **se** pro vady řízení **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Pokud žaloba směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2011 č. j. OAM-484/LE-PA03-PA03-R2-2008, části výroku o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., žaloba se v této části **zamítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že se shora uvedeným rozhodnutím správního orgánu nesouhlasí, když

při projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu došlo k pochybení správního orgánu. Správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nevycházel mu při plnění úkolů vyplývajících z jeho působnosti podle možnosti vstříc, nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, neuvedl v dostatečné míře důvody výroku rozhodnutí, neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí, čímž došlo k porušení ustanovení § 2, 4 odst. 1, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 zák.č. 500/2004 Sb.

Žalobce se domníval, že v jeho případě jsou minimálně splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona a že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Pod bodem IV. žaloby uvedl, že Afghánistán opustil z důvodu pronásledování ze strany rodinných příslušníků, kteří vnímali negativně tu skutečnost, že se chtějí se svou přítelkyní vzít i přesto, že každý byli jiného náboženského vyznání. V případě návratu do Afghánistánu se obává jak o svůj život, tak i o život své manželky. Výhrůžky ohledně fyzické likvidace pocházely především od vzdálenějších příbuzných, kteří bydlí v okolních vesnicích, kde vliv Talibanu je větší než ve městě, kde pobývali. Žalobce nesouhlasil s názorem správního orgánu, že rozdílné náboženské vyznání nelze vnímat jako objektivní překážku, která by podle norem islámského práva zabraňovala uzavřít manželství se ženou křesťanského vyznání a která by mohla zdůvodňovat negativní projevy příbuzných. Uvedl, že sňatek se uskutečnil tak, jak ho dříve popisoval, ale vzhledem k nesprávné formulaci při tlumočení a překladu, rovněž neúplnou znalostí jazyka a stresujícími okolnostmi, došlo k některým menším nesrovnalostem. Podstata výkladu byla stejná jak u něj, tak u jeho ženy. Poukazoval na to, že při posuzování individuálních případů je povinností správního orgánu vycházet z toho, jaká je v zemi původu úroveň ochrany lidských práv a způsob výkonu státní moci.

Odkazoval na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, že správní orgán je povinen zohlednit charakter země původu žadatele o azyl, způsob výkonu státní moci, v ní možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mají vliv na naplnění důvodu pro udělení azylu. Zdůraznil, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní výpovědí. Dále zdůraznil, že dodržování lidských práv v zemi jeho původu je špatné, vliv Talibanu je stále zřejmý, hlavní centra provincií jsou pod kontrolou regionálních velitelů. V celé zemi byl oficiálně sice nastolen právní stát, ovšem v praxi je respektování tohoto právního státu omezeno zejména mimo Kábul. Nelze pochybovat o tom, že celkový stav dodržování lidských práv v jeho zemi původu je špatný, státní moc není způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů na celém území. Afghánistán jako celek nemůže být považován za bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o azylu.

Jako žalobci mu nelze upřít, že má odůvodněný strach z dalšího pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 6 zák. o azylu. V době, kdy se vrátil zpět do

Afgánistán se svou ženou, jeho domovský stát mu nebyl schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním a byly tak dány podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.9.2003 č.j. 2Azs 15/2003-76 a č.j. 4Azs 4/2003-68 ze dne 29.10.2003. Tvrdil, že z důvodů uvedených v žalobě správní orgán nemohl správně odpovědět na skutkové a právní otázky, resp. nemohl objektivně vyhodnotit jeho žádost. Navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 2.8.2011 žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí MV, který postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na ochranu všech žalobcových práv garantovaných mu právním řádem ČR. Zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Ze všech provedených důkazů vyplývá, že závěry, které učinil jsou správné a v souladu se zákonnými normami. Při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha zajistit si v ČR pobyt, aby zde mohl žít se svou údajnou manželkou a jejími dětmi, kvůli kterým svou vlast opustil a nemůže se tam vrátit.

Správní orgán uvedl, že kladenými otázkami vedl žadatele k pravdivému a úplnému vysvětlení k jeho důvodům odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu. Dotazy, na které odpovídal v rámci pohovoru, mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny možné azylově relevantní skutečnosti. V odpovědích nebyl omezován, s protokolem o pohovoru byl seznámen. Nevyjádřil žádná doplnění, nežádal změny a s obsahem protokolu o pohovoru souhlasil. Správnost přetlumočeného textu stvrdil svým podpisem.

Žalovaný uvedl, že porovnal výpovědi žalobce s dostatečným množstvím aktuálních a reprezentativních informací o zemi původu, tyto s pečlivostí zvážil a v rozhodnutí je citoval. Uvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Odkázal na závěry vydaného rozhodnutí.

Pro jistotu opakoval, že se případem žalobce zabýval individuálně, posoudil subjektivní složku jeho obav na podkladě objektivních skutečností a nedošel k závěru, že by byl pronásledován ve smyslu ust. § 12 písm. a/ a b/ zákona o azylu. Nebylo prokázáno, že by žalobce byl pronásledován z azylově relevantních důvodů či že by mohl pociťovat odůvodněné obavy z pronásledování. Jmenovaný nepředložil žádné věrohodné důkazy podporující jeho tvrzení a vyvracející výpovědi paní H. G. Správní orgán při hodnocení stavu žalobce k H. G. se opírá o stanoviska odborných orgánů, podle kterých nebyl její manželský vztah potvrzen. Žadatel předložil k řízení dokument, dle kterého údajný doklad o jejich sňatku (afghánský

oddací list) obsahuje chyby a proto není věrohodným důkazem sňatku žalobce a H. G. Žalobcem předložený dopis H. G. svědčí o tom, že ho sice „nosí ve svém srdci“, ale již nechce, aby se k ní vrátil, což zdůvodňuje skutečnosti, že ji „zmlátil“. Z toho pak vyplývá, že jmenovaní jistý vztah udržovali, v současné době však tento vztah především vzhledem k vyjádření H. G. nelze označit za jakýkoliv relevantní k důvodu, pro které by žalobci podle azylového zákona měla být udělena některá z forem mezinárodní ochrany.

Správní orgán dále uvedl, že má za to, že obavy jmenovaného z nepřátelského jednání jeho příbuzných v důsledku jeho vztahu se ženou jiné víry, nejsou opodstatněné. Žalobce prohlásil, že jeho rodiče již nežijí a převážná většina jeho blízkých příbuzných a známých žije v cizině. Na základě poskytnutí informací není reálné, aby se do země jeho původu s ním vrátila i paní H. G. a její děti, kvůli kterým by mu měly problémy v Afghánistánu vzniknout. Dle informace, kterou H. G. sdělila do protokolu ze dne 1.8.2008 se všichni známí, které má v Praze, zřekli žalobce proto, že nechtějí mít v důsledku jeho nelegálního pobytu na území ČR s ním žádné problémy.

Skutečnost, že chce žalobce v České republice žít, a ve své vlasti podle svých slov nemá žádnou budoucnost, nelze důvodům pro udělení azylu podřadit. Správnímu orgánu je z jeho odborné činnosti známo, že bezpečnostní situace v Afghánistánu není ve všech oblastech pro jeho obyvatele příhodná. Žalobce žádné problémy během svého dřívějšího pobytu ve své vlasti neuvedl a kromě obav z příbuzných ani neuvedl žádné obavy ze svého možného návratu. Prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v ČR, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně zák.č. 326/1999 Sb.

Žalovaný posoudil, zda žalobce splňuje podmínky pro přiznání azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu a pro přiznání humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona. Na základě posouzení případu žalobce azyl podle těchto ustanovení neudělil.

Žalovaný rovněž posoudil žalobcův návrat do vlasti ve smyslu NON – refoulement podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že i tato otázka byla v rozhodnutí řádně odůvodněna. Navrhoval zamítnutí žaloby.

II.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 8.6.2011 č. j. OAM-484/LE-PA03-PA03-R2-2008, jakož i připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího, a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, pokud směřovala proti rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 14a zákona č. 325/199 Sb. Pokud se jedná o udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12, §13, §14, § 14b) zákona č. 325/1999 Sb., pak v této části již bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto rozsudkem, který nabyl právní moci 12.1.2010. Při řízení o žalobě žalobce krajský soud vycházel z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního, jakož i ze

skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 soudního řádu správního).

Krajský soud tak zjistil, že:

1) Žalobce uvedl vlastní rukou v přípisu z 9.10.2008, že žádá o azyl v České republice, protože má na území ČR rodinu, manželku a dítě. Má přání, aby byl s rodinou a vychovával dítě, aby vyrůstalo v plnohodnotné rodině. Chce, aby nahladil normální život kvůli dětem N., A. a taky A. Nemá možnost podruhé se vracet do Afghánistánu kvůli jeho rodině v zahraničí a taky kvůli tomu, že by jej mohli pomlouvat sousedé – je to obrovská hanba, protože má cizí ženu za manželku, nevěřící, není muslimka a že se obrátil proti svému náboženství. I když se vzali v Afghánistánu, je to Evropanka a musí tam trpět, chodit zahalená. Žádá, aby mu byla dána možnost být s rodinou a věří, že je schopen tady pracovat a živit rodinu. Chce tady vychovávat své děti.

2) V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, sepsané Odborem azylové a migrační politiky, pracoviště ZZC Poštorná ze dne 13.10.2008 žalobce uvedl, že svou vlast opustil začátkem r. 2006. Velkým důvodem bylo to, že jeho česká manželka, když přijela za ním do Afghánistánu, musela být zahalena a je blondýna. Její dcera tam nemohla chodit do školy. Měl strach, že ji unesou a budou žádat výkupné. Legálně jel do Iránu autobusem s iránským vízem. Převáděči v Kábulu zaplatil 9000 USD za cestu do Francie. Po 7 dnech kamiónem v nákladním prostoru do Turecka, Istanbulu (po 3 měsících pobytu byli v bytě, odkud nechodili ven, bylo tam 10-15 lidí). Pak jel do Řecka v kamiónu, tam byl dva a půl měsíce zavřený v bytě. Pak do Itálie kamionem, tam byl 7 dnů. Z Itálie vlakem do Francie a po dvouletém pobytu ve Francii, kdy požádal o azyl a nic nedostal, volal manželce do ČR, která za ním přijela do Francie a spolu šli žádat úřad, aby jej legálně dopravili do ČR, země jeho manželky. Pak jel bez víza do ČR osobním autem. Žalobce uvedl, že: 1) chce být poblíž manželky a svého syna, chce být s rodinou, manželkou, synem a dcerou H. G., která mu říká otec, kterou od 2 let vychovával, 2) chce být s rodinou. Momentálně se rozešli, udělá vše proto, aby zde mohl zůstat. Potřebuje vidět rodinu a řešit své problémy.

Dále žalobce uvedl, že od r. 2004 je jeho cílem ČR. Proto se vzdal anglického Travel dokumentu, jel s manželkou do Afghánistánu, kde se oficiálně vzali. Nikdy proti němu nebylo ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Není členem žádné politické strany ani jiné organizace a nikdy nebyl. Vojenskou službu nikdy nevykonával, má vysokoškolské vzdělání. Má největší obavy z toho, že jej odmítne rodina, která je po celém světě. Sestra v USA, matka v Pákistánu, bratr v Moskvě, sestra v Dánsku. Už jej v podstatě odmítli, že si vzal „ne muslimku“.

3) V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 6.11.2008 sepsané odborem azylové a migrační politiky MV ČR, ZZC Poštorná, žalobce uvedl, že v Afghánistánu žil se svými rodiči a šesti sourozenci v Kábulu. Vystudoval stavební inženýrství, ale nikdy se touto profesí nezabýval. Po studiích ve svých 20-ti letech odešel za prací do Moskvy, kde 6 let do roku 1998 působil jako

prodavač na tržišti. Pak odešel do Anglie, kde byl do r. 2004. Tam pracoval jako dělník v tiskárně. Byl manažerem úseku, řídil 120 lidí. Tam se seznámil s českou dívkou H. G. Jejího manžela J. G. zná jménem, ale nikdy ho nepoznal. Do Afghánistánu se vrátil v r. 2004, protože H. G. deportovali do ČR, žádala tam o azyl, rozvedla se se svým manželem. Chtěla se stát jeho manželkou a poznat jeho rodinu. V Afghánistánu byl více jak rok. H. G. za ním přijela a v Afghánistánu se oženil. Ona musela chodit zahalená, byla blondýnka. To pro ni znamenalo problémy. Jeho rodina se vztahem nesouhlasila, také její dcera tam nemohla chodit do školy, protože vypadala jinak, má světlejší pleť a nezná persky. Báł se, že by jí mohl někdo unést a žádat výkupné. Proto se rozhodli odjet do Francie. Manželce vypršela platnost jejího pasu. Na české ambasádě v Islámabádu jí vyřídili nový pas. Prodloužil si afghánské vízum na půl roku. V létě roku 2005 odletěla manželka přes Dubaj a Turecko do ČR. Asi za měsíc po ní odjel i on. Zaplatil převaděči za cestu do Francie. Cestoval přes Irán, Turecko, Řecko, Itálii, většinou ukryt v nákladním prostoru kamionu. Cesta mu trvala 6 měsíců. Ve Francii se usadil ve městě Mulhous, kde má vzdálené příbuzné. Manželka H. G. do Francie za ním přijela. Ve městě Mulhous pobýval dva roky, manželka tam byla 6 měsíců, vrátila se do ČR a pak za ním přijela na 10 dnů. Přihlásil se na úřadu cizinecké policie a na českém konzulátu. Ukázali oddací list, který obsahoval chyby. Český konzulát konfrontoval s afghánskými úřady pravost tohoto oddacího listu. Po půl roce přišel fax z Afghánistánu, že oddací list je platný. Poslal manželce originál odd. listu, aby mu zařídila pobyt v ČR. To však odmítla, a proto se dostal autem do ČR bez víza. Navštívil cizineckou policii. Předtím navštívil manželku v Mnichově Hradišti, kde byl 2 dny, pohádali se.

V Afghánistánu nebyl členem žádné strany a politikou se nezabýval. Poprvé odešel z Afghánistánu v r. 1992 za prací do Ruska. Žádné jiné důvody k odchodu z vlasti neměl. Podruhé odešel proto, že nechtěl být ve vlasti s manželkou, která tam měla potíže.

Poté, co přijel za H. G., pohádali se. H. G. pak vyhodila jeho věci z domu, což psychicky nevydržel a dal jí facku. K oddacímu listu, který předložil uvedl, že když se v Afghánistánu žena vdává, uvádí své jméno, jméno otce a dědečka. P. je P., to je její otec, W. by měl být její dědeček. Jeho oddací list neuznala česká policie, česká ambasáda ani česká ambasáda ve Francii. H.G. s ním nechce být proto, že pobírá sociální podporu, a kdyby byla s ním a objevilo se jeho jméno, pak by se ukázalo, že čerpala neoprávněně sociální dávky a měla dva manžele. Kdyby nebyl ženatý s H. G., a S. nepovažoval za svou krev, tak by mohl požádat o azyl ve Francii. Do Afghánistánu se nemůže vrátit, protože ho odmítá jeho rodina v Afghánistánu, a to proto, že si vzal ženu jiné víry a kultury. Nemá žádné problémy s žádnými politickými stranami ani s žádnými orgány.

Závěrem žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu v ČR žádá proto, že chce žít s dětmi, chce se o ně starat a vychovávat je, aby svého otce ctili. Dalším důvodem je to, že jej odmítla jeho rodina v Afghánistánu, příbuzní a společnost, nebude tam moci žít. Osobně ve své vlasti neměl problémy se státními orgány, úřady, soudy,

policíí nebo armádou. Neměl ani jiné vážné potíže. Při odchodu z Afghánistánu též neměl žádné problémy. Do Afghánistánu se nemůže vrátit, protože tam má vzdálené

příbuzné, kteří jsou až moc nábožensky založení a zabili by jej. V případě návratu do vlasti by mu nehrozilo nebezpečí ze strany policie či jiných státních orgánů.

4) Ve správním spise se nachází dopis, který doložil žalobce, bez uvedení data, bez uvedení komu je adresován, který je podepsán H. V dopise je uvedeno, mimo jiné „mám tě pořád v srdci.... N. nechce, aby ses vrátil. Ptáš se proč? Protože jsi mě zmlátil. To pro rodinu není dobré. Napiš mi, jak to vypadá s tebou, pošlu ti balík s věcmi. Nevím, koho číslo chceš, jestli N. nebo moje. Proč neřekneš, že máš v Německu rodinu.“ V dopise je uvedeno telefonní číslo pisatelky. Dále je ve spise doložena fotografie, na které je žalobce spolu s H. G. a její dcerou N.

5) Dne 31.7.2008 pod č.j. SCPPH-17906/ČJ-2008-65-KA Policie ČR, oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, inspektorát cizinecké policie Praha venkov, prac. Praha 8, Karlín, sepsala protokol o vyjádření účastníka správního řízení Y. M. V protokolu je uvedeno mimo jiné, že žalobce přicestoval asi 27.7.2008 ve skrytu z Francie, ústně jej pozvala manželka, která je českou státní příslušnicí a jmenuje se H. G. V r. 2001 nebo 2002 se v Anglii seznámil s H. G. Začali spolu žít. V r. 2004 jim vypršela víza a p. G. se vrátila do ČR a on do Afghánistánu. Poté jí pozval na návštěvu do Afghánistánu, na cestu jí poslal 1000 USD. Jmenovaná přijela do Afghánistánu v r. 2004 a žila s ním u jeho rodičů. V r. 2005 se v Afghánistánu vzali. S manželkou chtěli žít v Evropě. Manželka odjela koncem r. 2005 zpět do ČR a on odešel přes Irán a Turecko do Francie. Tam cestoval nelegálně. Na počátku r. 2006 se nahlásil na azylovém úřadu a požádal o pomoc při kontaktování jeho ženy v ČR. Manželka přijela do Francie a na azylovém úřadě požádali o pomoc s jeho vycestováním do ČR. Sdělili mu, že si musí obstarat oddací list, který sebou neměl. Ve Francii manželka otěhotněla a asi po půl roce odjela zpět do ČR. 25.1.2007 se mu v ČR narodil syn S. Když bylo synovi 5 měsíců, přijela s ním manželka do Francie. Po 5-ti dnech odjeli zpět do ČR. Originál oddacího listu poslal manželce a požádal ji, aby mu v ČR na úřadech zajistila registraci. Oddací list byl v angličtině. Manželce řekli, že musí pořídit překlad do češtiny. Toto neudělala. Proto se rozhodl, že pojede do ČR nelegálně, dohodne se s manželkou a zlegalizuje si pobyt. U manželky byl asi 2 dny na návštěvě, pohádali se, manželka mu řekla, že jeho pobyt v ČR zlegalizovat nechce, protože by přišla o rodinné přídatky. Šel na policii, aby mu poradili. Předali jej na cizineckou policii. Je si vědom, že se na území ČR nachází nelegálně. V ČR se zdržoval u manželky. Má zde manželku a syna. Žádné problémy s policií v ČR neměl. V případě vycestování do Afghánistánu by byly problémy, protože si vzal křesťanku.

6) Dne 1.8.2008 pod č.j. SCPPH-17906/ČJ-2008-65-KA Policie ČR, oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, inspektorát cizinecké policie Praha venkov, prac. Praha 8, Karlín, sepsala protokol o vyjádření účastníka správního řízení sepsaný s H.G. Jmenovaná uvedla, že asi v r. 2002 s manželem emigrovala do Anglie kvůli práci. Žalobce se seznámil s jejím manželem. V r. 2005 se s manželem rozvedli. H. G. uvedla, že nikdy s žalobcem nežila, nikdy se s ním nestýkala. Ke kopii oddacího listu uvedla, že se jedná o padělek, který

si žalobce vytvořil. Údaje získal z jejího dokladu, když zaměstnával jejího manžela. Nikdy nenavštívila Afghánistán. Pokud se jedná o fotografie z Palestiny, na kterých je zachycena s dcerou N., pak neví, jak vznikly. Otcem S., nar.X není žalobce. Žalobce

nevzala, přijel sám, kontaktoval ji na telefonní číslo bývalého manžela. Po příjezdu ji fyzicky napadl. Údajně má v Praze nějaké známé, kteří se ho ale zřekli, protože nemá vízum a nechťejí s ním mít problémy.

7) Ministerstvo vnitra ČR pod č.j. MV-343-1803/OAM-2008 vydalo 9.9.2008 závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince – žalobce, dle kterého vycestování je možné. Mimo jiné v závazném stanovisku je uvedeno, že předložená kopie oddacího listu zcela jednoznačně ověřuje jeho manželství s paní A. F. W., národnost afghánská, takže jeho tvrzení o manželství s paní H. G. v žádném případě nepotvrzuje. Ani tvrzení jmenovaného o tom, že by měl s paní G. H. syna G. S., nar. X se nepodařilo prokázat (v rodném listu nezletilého není uvedeno jméno otce). Paní G. uvedla do protokolu, že není manželkou pana M., nežili nikdy ve společné domácnosti a pan M. není ani otcem jejího syna S. G. Případným vyhoštěním jmenovaného nedojde v žádném případě k jakémukoliv nepřiměřenému zásahu do soukromého či rodinného života jmenovaného a jeho vycestování nebude tudíž ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

8) Rozhodnutím MV ČR, odbor azylové a migrační politiky č.j. OAM-484/LE-PA03-PA03-2008 ze dne 20.11.2008, které nabylo právní moci dne 28.11.2008, žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle ust. § 12, 13, 14, 14a a 14b zák.č. 325/1999 Sb. mimo jiné s odůvodněním, že žadatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Neuvedl ani žádnou skutečnost nasvědčující odůvodněné možnosti pronásledování jeho osoby z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení. Tvrzení žalobce správní orgán hodnotil jako nepřesvědčivé. Správní orgán uvedl, že je přesvědčen, že obavy jmenovaného z nepřátelského jednání jeho příbuzných v důsledku jeho vztahu se ženou jiné víry nejsou opodstatněné. Správní orgán dospěl k závěru, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a/, b/ zákona o azylu a proto azyl neudělil. Dále dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinár. ochrany dle § 13, 14 zákona o azylu ani dle § 14a a 14b zákona o azylu.

9) Žalobce podal ke Krajskému soudu v Brně žalobu ze dne 2.12.2008, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-484/LE-PA03-PA03-2008 ze dne 20.11.2008. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. 56Az 162/2008. Žalobu doplnil podáním ze dne 16.12.2008. Rozsudkem ze dne 10.12.2009 krajský soud v Brně pod bodem I. výroku žalobu žalobce zamítl, pokud se žalobce domáhal zrušení výroku o neudělení mezinárodní ochrany dle § 12, 13, 14 a 14b zákona o azylu. Pod bodem II. výroku o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu soud rozhodnutí žalovaného ze dne 20.11.2008 zrušil a věc vrátil v tomto rozsahu žalovanému k dalšímu řízení. Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost. Usnesením ze dne 8.7.2010 č.j. 2Azs 17/2010-74, které nabylo právní moci

26.7.2010, Nejvyšší správní soud pod bodem I. výroku kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost. Pod bodem II. rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky a pod bodem III. výroku rozhodl o tom, že odměna advokátovi Mgr. F. A. se nepřiznává.

10) Rozhodnutím Policie ČR, oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, ICP Praha-Venkov, prac. Praha 8, Karlín, Křižíkova 12, ze dne 8.10.2008 č.j. CPPH-17906/ČJ-2008-65-K žalobci bylo uloženo správní vyhoštění a doba, pro kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR byla stanovena na 6 měsíců.

11) Dne 22.3.2011 byl v PoS Havířov proveden s žalobcem doplňující pohovor, ve kterém žalobce uvedl, že poprvé odešel z Afghánistánu v r. 1992 za prací do Ruska. Jiné důvody k odchodu z vlasti neměl. Podruhé odešel z vlasti proto, že tam nechtěl být s manželkou, která tam měla potíže. O mezinárodní ochranu v ČR žádá proto, že zde chce žít s dětmi. Dalším důvodem je to, že jej odmítla jeho rodina v Afghánistánu. Je vzdělaný člověk, umí 7 cizích jazyků, chce se naučit českému jazyku, pracovat a pomáhat dětem. S manželkou A.G. rok a 4 měsíce nemají žádný kontakt. Chtěl ji navštívit a vidět syna, ona mu neotevřela dveře. Ve své vlasti neměl potíže se státními orgány, soudy, úřady, policií ani armádou. Při odchodu z Afghánistánu neměl žádné potíže. Nechce se vrátit do Afghánistánu, protože rodiče mu zemřeli a všichni příbuzní žijí mimo Afghánistán. V případě návratu do vlasti ze strany policie nebo jiných státních orgánů by potíže neměl, ale měl by potíže ze strany příbuzenstva, jelikož má nevěřící manželku. Žalobce byl seznámen s podklady, které měl žalovaný pro své rozhodnutí. K podkladům se nechtěl více vyjádřit.

12) Rozhodnutím ze dne 8.6.2011 č.j. OAM-484/LE-PA03-PA03-R2-2008 žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochrana podle ust. § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/99 Sb. se žalobci neuděluje. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí popsal průběh správního řízení, citoval příslušná zákonná ustanovení, uvedl jaké informace měl k dispozici, s jakými materiály se seznámil a po zhodnocení provedeného dokazování dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinár. ochrany dle § 12, písm. a) a b), když nedospěl k závěru, že dotýčný je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod a neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující odůvodněné možnosti pronásledování jeho osoby z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení. Správní orgán konstatoval, že tvrzení žalobce hodnotí jako nepřesvědčivé. K tomuto závěru jej vedou především popsane skutečnosti o vztahu jmenovaného k české občance H. G. a jejím dětem. Žadatel nepředložil žádné věrohodné důkazy podporující jeho tvrzení a vyvracející výpověď paní H. G. Správní orgán uvedl, že je přesvědčen, že obavy jmenovaného z nepřátelského jednání jeho příbuzných v důsledku jeho vztahu se ženou jiné víry nejsou opodstatněné.

Správní orgán dále dospěl k závěru, že žadatel nesplňuje podmínky pro udělení mezinár. ochrany ve smyslu § 13 odst. 1 zák. o azylu ani § 14 zák. o azylu. Pokud se jedná o doplňkovou ochranu dle § 14a a 14b, pak správní orgán nedospěl k závěru, že by žadatel splňoval podmínky pro udělení doplňkové ochrany, když žadatel neuvedl žádné skutečnosti, které by se v případě jeho návratu do

Afghánistanu daly vzhledem k jeho osobě posuzovat jako nebezpečí vážné újmy. Správní orgán dále poukázal na rozpory v informacích, které žadatel a H. G. uvedli. Podle jmenované ani v Afghánistanu nebyla. V žádném případě nebyli podle vyjádření žadatele ani on ani jeho blízcí v Afghánistanu nijak pronásledováni a nebyli

vystaveni žádné perzekuci. Uvedl, že lze konstatovat, že v případě návratu do vlasti, byť i po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu v cizině, nejsou občané Afghánistánu perzekuováni. Dále konstatoval, že na území Afghánistánu neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žadatele představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti i když dochází ke střetům mezi jednotkami afghánské armády, americké armády a jednotkami ISAF na jedné straně a Talibanu na straně druhé. Bezpečnostní situace v zemi je napjatá, zejména na jihu, nicméně stabilizovaná. Případné vycestování žadatele nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

13) Ve správním spise se nachází informace, týkající se Afghánistánu, a to Informace Ministerstva vnitra Velké Británie z 11. 11. 2009, Informace Human Rights Watch z ledna 2008-Výroční zpráva, Informace MZV, č.j. 103424-7/2008-LPTP z 28.3.2008, základní politické a ekonomické údaje dle Infobanky.

Z těchto informací soud zjistil, že od roku 2002 se domů vrátilo více než 5 mil. afghánských uprchlíků – 20 % afghánské populace. Velká většina se vrátila zpět do míst, odkud pocházela, ale současní navrátilci čelí větším těžkostem, protože absorpční kapacita země dosahuje svých nynějších limitů. Zpráva generálního tajemníka OSZ z 10.3.2009 uvedla, že „v roce 2008 se do Afghánistánu vrátilo okolo 278.000 registrovaných uprchlíků, kterým UNHCR pomohlo. 98,5 % z nich se vrátilo do Pákistánu. Osud afghánských uprchlíků závisí na jednáních mezi vládami Afghánistánu, Pákistánu, Iránu a UNHCR. Afghánistán nemůže přijmout žádné další navrátilce z Iránu nebo Pákistánu kvůli nedostatku ekonomických příležitostí a neschopnosti vlády poskytnout jim základní služby a infrastrukturu. 5 milionů Afghánců, kteří se od r. 2001 vrátili domů, čelí svým vlastním problémům, z nichž nejvýznamnějšími jsou přístup k půdě a zaměstnání. Programy zaměřené na tyto navrátilce jsou stále nedostatečné. Právní řád v Afghánistánu zajišťuje svobodu pohybu. Cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci. Největším omezením pohybu v některých částech země byl nedostatek bezpečí. Talibán má stále určitý vliv na vesnicích, a to především v jižních a východních provinciích. Obavy ze msty Tálibánu sedm let po jeho pádu jsou však nepodstatné. Bezpečnostní situace v Mazár-e Šarifu je velmi dobrá. Jedná se o správní centrum jedné ze severních provincií, které jsou obecně považovány za bezpečné. Zpráva AIHRC o hospodářských a sociálních právech v Afghánistánu – III. z prosince 2008 uvedla, že „článek 47 afghánského občanského zákoníku říká, že občanský stav osoby se musí vyznačit v průkazu totožnosti a na požádání musí být dané osobě vydán. Průkaz totožnosti obsahuje jméno, příjmení, datum a místo narození, zaměstnání, státní příslušnost, trvalé bydliště, jméno manžela/ manželky a jména dětí spolu s datem a místem narození. Kanadská rada pro uprchlíky uvedla, že v korespondenci ze dne 7.4.2006 informovala rada Afghánského velvyslanectví v Otavě Výzkumné ředitelství o tom, že v Afghánistánu se používají stále dva druhy identifikačních průkazů: tazkiras (průkaz totožnosti) a osvědčení tazkira. Podle Rady Afghánská vláda přestala tazkira, což je

20-ti stránkový dokument v r. 1990 nebo 1992 vydávat a nahradila je osvědčením tazkira, které je jen jednostránkové a obsahuje minimální základní informace: jméno dané osoby, jméno otce, jméno dědečka, datum narození a místo narození. Oddací list obsahuje proceduru registrace, manželskou smlouvu a povinnosti stran. Občanský

zákoník Afghánistánu z r. 1976 v čl. 61 říká, že všechny sňatky musí být registrovány. Tradičnější oblasti se registrační proceduře brání, aby neprozradili totožnost žen. Na podporu tohoto tvrzení neexistují žádné podstatné důkazy.

III.

Výčet důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je taxativně vymezen, a jiné než tam uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu.

Za pronásledování se podle § 2 odst. 8 zákona o azylu považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Podle odst. 9 původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Podle odst. 10 za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 téhož ustanovení za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

IV.

Protože o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo rozhodnuto, jak výše uvedeno, rozsudkem Krajského soudu v Brně č.j. 56 Az 162/2008-47 tak, že žaloba se zamítá, pokud se žalobce domáhal zrušení výroku o neudělení mezinárodní ochrany dle § 12, §13, § 14 a § 14b zákona o azylu a ve výroku o udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 20.11.2008 zrušeno a věc v tomto rozsahu vrácena žalovanému k dalšímu řízení, přičemž ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 8.7.2010 č.j. 2AZs 17/2010-74, které nabylo právní moci 26.7.2010, pod bodem I. výroku rozhodl tak, že kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, nebyl důvod, aby žalovaný nově rozhodoval o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle § 12, §13, §14 a § 14a zákona o azylu. Z tohoto důvodu krajskému soudu nezbylo než rozhodnutí žalovaného, pokud rozhodoval o neudělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14 a § 14b) zákona č. 325/1999 Sb., ač již o této žádosti pravomocně rozhodl, zrušit a to bez dalšího závazného pokynu, když předchozí rozhodnutí v této části nabylo právní moci. Žalovaný měl k žádosti žalobce ze dne 9.10.2008 toliko rozhodnout o udělení či neudělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, jak již výše uvedeno, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 téhož ustanovení za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Na základě skutečností zjištěných ze správního spisu žalovaného, i z výpovědi žalobce, dospěl soud k závěru, že žalobce neopustil zemi původu z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Žalobce opustil zemi původu dobrovolně, bez nátlaku, bez násilí.

Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 z.č. 325/1999 Sb., neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státní občanem, hrozilo by mu skutečné

nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu). Ostatně žalobce ani nic takového před správním orgánem netvrdil. Žalobce ve své vlasti neměl potíže se státními orgány. Žalobce svou žádost odůvodňoval tím, že nemá možnost podruhé se vracet do Afghánistánu kvůli jeho rodině v zahraničí a taky kvůli tomu, že by jej mohli pomlouvat sousedé – je to obrovská hanba, protože má cizí ženu za manželku, nevěřící, není muslimka a že se obrátil proti svému náboženství. Nebylo tedy prokázáno, že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Smyslem mezinárodní ochrany je poskytnout cizinci ochranu před takovými negativními jevy v zemi jeho původu, které lze podřadit některému z důvodů pro udělení azylu podle § 12 a násl. zákona o azylu, nebo některému z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona (viz rozsudky NSS č.j. 6 Azs 12/2003-49 z 6.11.2009 a č.j. 9Azs 45/2009-94 z 18.3.2010).

Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a nelze jej využívat jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 14 z.č. 325/1999 Sb.

Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, když žalovaný při posuzování žádosti žalobce postupoval v souladu s příslušnými právními normami a dbal na zachování všech práv žalobce garantovaných mu právním řádem České republiky. Jak bylo zjištěno z pohovoru s žalobcem, žalobce měl možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům, příp. navrhnout jejich doplnění. Jak vyplývá z dokumentů založených ve správním spise, žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval.

Pokud žalobce pod bodem IV. žaloby namítal, že nesouhlasí s názorem správního orgánu, že je zřejmé, že rozdílné náboženské vyznání jej jako žadatele a jeho manželky nelze vnímat jako objektivní překážku, která by podle daných norem islámského práva zabraňovala uzavřít manželství se ženou křesťanského vyznání a která by mohla zdůvodňovat negativní projevy příbuzných a dále se vyjadřoval k pochybnostem správního orgánu o realizaci sňatku, pak krajský soud uvádí, že

těmito námitkami se nezabýval, když tyto námitky v řízení o udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst.1 zákona o azylu nebyly relevantní.

Zdůraznil-li žalobce, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní výpovědí, pak soud uvádí, že tento názor Nejvyššího správního soudu respektuje a plně s ním souhlasí. V daném případě však žalobce v průběhu správního řízení neuvedl, že by byl pronásledován z azylových důvodů, výslovně uvedl, že ve své vlasti neměl potíže se státními orgány, soudy, úřady, policií ani armádou. Při odchodu z Afghánistánu neměl žádné potíže. Nechce se vrátit do Afghánistánu, protože rodiče mu zemřeli a všichni příbuzní žijí mimo Afghánistán. Neuvažuje o návratu domů. V případě návratu do vlasti ze strany policie nebo jiných státních orgánů by potíže neměl, ale měl by potíže ze strany příbuzenstva, jelikož má nevěřící manželku, proto by mohly vzniknout vážné problémy. Na okraj soud poznamenává, že v průběhu správního řízení tvrzení žalobce o tom, že uzavřel manželství s H. G. nebylo prokázáno. Jmenovaná toto tvrzení žalobce popřela a žalobce nepředložil řádný doklad o uzavření sňatku mezi žalobcem a H. G.

Pokud žalobce zdůraznil, že dodržování lidských práv v zemi jeho původu je špatné, vliv Talibanu je stále zřejmý, pak o této skutečnosti soud nepochybuje. Je však nutno uvést, že existence vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity žalobce může být výjimečně považována za prokázanou, pokud míra svévolného násilí, které se vyznačuje probíhající ozbrojený konflikt, dosáhne natolik vysoké úrovně, že existují závažné důvody domnívat se, že by civilista byl v případě vrácení do dotyčné země nebo případně regionu vystaven – z pouhého důvodu své přítomnosti na území nebo regionu-reálnému nebezpečí uvedeného ohrožení. Soud odkazuje na zjištění provedená z výše citovaných zpráv o zemi původu žalobce.

Soud ze všech shora uvedených skutečností došel k názoru, že žalovaný nepochybil, když žalobci podle § 14a zákona o azylu doplňkovou ochranu neudělil, neboť pro udělení mezinárodní ochrany dle tohoto zákonného ustanovení nebyly shledány žádné relevantní skutečnosti.

Pro úplnost soud dodává, že k řešení otázek, týkajících se pobytu cizinců na území České republiky slouží zákon o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. a žalobce může k úpravě svého budoucího pobytu na území ČR využít instituty tohoto zákona, pokud splňuje nebo splní podmínky v tomto zákoně stanovené, kde tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalobce si ke své ochraně nemůže „vybrat“ zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, který je specifickou normou sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či byli ohroženi vážnou újmou, nikoliv univerzálním nástrojem k legalizaci pobytu. Žalobce nijak neprokázal, že by se na něj tento zákon vztahoval.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou, přičemž rozhodl ve smyslu § 51 odst.1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 15. listopadu 2012

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně